

A CARLES RIBA

Si sabéssiu, Mestre, quanta pols roman en els vostres versos
ostentosament arrengrerats a les biblioteques
dels fabricants del meu poble. Si sabéssiu com són de tediosos
aquells que se certifi quen deixebles
i sota la capa del vostre nom ens fan avorrir la llengua.
Com uns i altres minven les contrades,
com estrangulen els límits secularment damnats.
Com prediquen i prediquen sense adonar-se que encara hi ha gana
i la gana fa tèrbols els noms encara que siguin els més bells.
Si sabéssiu com combreguen tristesa i com hem de negar que som joves
i adelerats del poema per ser agradables als seus ulls miops
en els quals mai no podem retrobar la mirada.
Si sabéssiu les ganes de posseir un Bierville, al més lluny possible
on sense enyor del que ens ha vist néixer crear la raó per cada cosa.
Jo, abans que a vós, ho he explicat tot a Cornelius van der Geest,
creient que els segles li haurien donat pedagogia suficient
per poder ajudar-me. He aprofitat el moment millor
on sols deu persones feien col·loqui.
Però ell no ha sabut comprendre'm, ni els seus ulls vidriosos parlar-me.
Recordant-vos he anat, sense alè, al refugi de l'erudició,
però els manuscrits emmudien al so de la meva passa,
els arxius es tancaven, hermètics,
i les lletres que jo no entenia s'esborraven.
El dubte, el pecat sense penitència de ser jove i d'estimar vehement
persones i coses, m'han fet creure en una condemna eterna.
I he corregut a Portobello per vendre l'ànima,
els he assegurat que era pura i anglesa, però
ells han esbrinat la veritat i m'han dit
que era petita com la meva terra i que no hi havia lloc,
ni en les seves cambres ni en les seves arques, per ella.
M'he fet marxant d'antiga ferralla. He embolcallat el meu deler
en velles cuirasses que qualsevol, en mirar, profanava.
M'he fet llibrer de salms que ningú no deia ni cap religió acceptava.
M'he fet cambrer de delicades dames i sempre m'he trobat
com a l'inici: amb una ploma sense tinta
i milers de paraules sense paper on posar-les.
Però si sabéssiu, Mestre, com s'expliquen els diners,
voltats de les vostres Estances,
i el que es guanya i el que encara no es guanya.
I com, tot anomenant-vos, es fa política estranya

que cap afamat no en porta un bocí a la boca.
Si sabéssiu el poc que costaria d'odiar-vos,
de cremar els llibres per pura asfíxia, per pura impotència.
Si sabéssiu el Bierville que n'han fet de la nostra casa...